

"קול הפעמונים" / סיפורו של דוד קאסוטו

אנשי הצוות:

בונפד קורל

בלייש שלו

מוסרי אור-שלומה

לאור ראם

שמחה הדס

מייליחן אהרון

וסיוקוביץ' טל

ניקיטה לבקוב

קישור לעדות: [נתן לי חיים](#)

דוד קאסוטו נולד ב-1937 בפירנצה שבאיטליה לחנה ונתן קאסוטו . במהלך מלחמת העולם השנייה שימש אביו כרופא וכרב הראשי של קהילת פירנצה. בשנת 1943, עם תחילת גירוש יהודי איטליה למחנות ההשמדה, התפצלה משפחתו בין מקומות מסתור שונים. האב היה חבר במחתרת ועסק בהצלת יהודים עד שנתפס ונאסר. בניסיון לשחרר את האב נתפסה גם אמו של דוד ונאסרה. השניים נחקרו וגורשו למחנה אושוויץ -בירקנאו. דוד ואחיו חיו בתקופה זו בזהות בדויה במקומות שונים כשאינם מודעים לגורל הוריהם. הם שרדו את המלחמה ולאחר שחרורה של איטליה, עלו ארצה ונקלטו על ידי סבם וסבתם מצד קאסוטו בירושלים. חנה, אמו של דוד, שרדה את המחנות ובהמשך התאחדה עם ילדיה בארץ. משהחלו לשקם את חייהם לאחר השואה, אמו של דוד שעבדה כאחות בבית החולים הדסה בהר הצופים, נרצחה במתקפה על שיירת הדסה ב-1948. לימים היה דוד לאדריכל ולמרצה לאדריכלות. הוא נישא לנעמי ולהם שישה ילדים, נכדים ונינים.

לאחר צפייה בעדותו זיהינו נקודות מרכזיות בסיפורו של קאסוטו:

דוד גדל תחת חינוך יהודי אדוק

דוד ואחיו הופרדו מהוריהם בגיל צעיר ונמסרו למשפחה קתולית.

דוד נאלץ לחיות תחת זהות בדויה .

דוד התמודד עם שאלות זהות ואמונה.

מסקנות ותחושות שעלו לחברי הקבוצה עקב העדות:

. געגוע

.משפחתיות

. כאב

. החמצת קטע מילדות

. אמונה

. השתייכות לקבוצה זרה.

משפט שנגע בנו בעדות:

"קול הפעמונים ליווה אותי תמיד בילדותי. זה היה סימן שהכנסייה קרובה, אלוהים נמצא בסביבה. זה היה אלוהים אחר אבל מבחינתי אותו אלוהים".

הבנו ממשפט זה:

הכוונה היא שבתוך כל הזרות, הפחד והייאוש מצא הילד דוד משהו להתחבר אליו מבחינה רגשית.

האמונה הזו אפשרה לו לזכור מיהו. מכך הבנו שבסרטון שלנו נראה את נקודת מבטו של ילד קטן את הרגע הזה שבתוך כל הזרות שמסביב, הלבד, הוא מצליח למצוא איזו נקודת אור קטנה להיאחז בה, הנקודה שיוצרת את החיבור הפנימי ואת החוסן הנפשי.

נבקש להראות מנקודת מבטו של ילד קטן את הרגע הזה שבתוך כל הזרות שמסביב, הלבד, הוא מצליח למצוא איזו נקודת אור קטנה להיאחז בה, הנקודה שיוצרת את החיבור הפנימי ואת החוסן הנפשי.

הדמות הראשית היא של ילד זר הנמצא תחת זהות בדויה במשפחה יהודית שהולכת מדי שבוע לבית הכנסת. בדרכו לשם הוא שומע את שירת החזן, שמחברת אותו למקום פנימי של אמונה, באמצעות החיבור המוזיקלי.

הסרט מבוסס על ילד נוצרי שהוא מאומץ על ידי הורים יהודים שמנסים לשלב אותו בחברה.

תמונה אחת - הסרט מתחיל בארוחה המשפחתית שמתרחשת בצהריים שבתמונה רואים את הילד מתכוון לפתוח את הידיים בא לברך (תפילה של נוצרים) מתבייש סוגראת הידיים כאשר קולט שהוא בבית יהודי.

תמונה שנייה - רואים סצנה במראה שההורים מארגנים את הילד מתארגן לבית כנסת (בחולצה לבנה, כיפה וציציות) שואלים אותו אתה מוכן?

תמונה שלישית - הליכה לבית כנסת כל המשפחה הבעת פנים מבולבלת של הילד (ואומר את המשפט "קול הפעמונים ליווה תמיד בילדותי. זה היה סימן שהכנסייה קרובה, אלוהים נמצא בסביבה. זה היה אלוהים אחר אבל מבחינתי אותו אלוהים", ברקע וגם שומעים את תפילתו של החזן) הילד מוריד את הצלב לפני כניסת הבית כנסת ונכנס.

תמונה רביעית - בבית כנסת שומעים את החזן הילד ממלמל משהו שונה.

תמונה סופית - רואים את הילד מסתכל על הבית כנסת.

כאשר התחלנו בהכנות לקראת ההפקה, הבנו את הפער שעלול להתקיים בין תכנון לבין המציאות, היכן נמצא ילד קטן שיסכים להצטלם ועוד בשעות בית הספר? איך הוא יגיע? איך הוא יחזור? שאלות לגבי הלוקשיין של הרחוב, היכן לצלם? מה יראו? כיצד אפשר לשלוט בתנועת האנשים? מלבד כך שצברנו המון ניסיון לקראת ההפקות שלנו בשנה הבאה באמצעות התמודדות עם האתגרים האלו, הבנו גם שאחרי צילומי הסרט מתקיים תהליך חשיבה חדש, לא בהכרח רק מה שתכננו וחשבנו, אלא כיצד מספרים סיפור עם חומרי הגלם המצולמים, אנו סה"כ מאוד מרוצים מעבודתנו, כי גם אם סטינו מעט מעלילת התסריט כפי שנערכנו אליה, ברמת הסרט, הנושא המרכזי בו הוא עוסק, קיים בו.

